ତପନ କୁମାର ମୁଖାର୍ଜୀ

ବନାମ

ହିରୋମୋଣି ମଣ୍ଡଳ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ

14 ନଭେମ୍ବର, 1990

[ଏସ୍. ରଙ୍ଗନାଥନ୍ ଏବଂ କେ. ରାମାସ୍ୱାମୀ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ଅଦାଲତ ଅବମାନନା ଅଧିନିୟମ - ଧାରା 3 ଏବଂ 19 - ଅଦାଲତଙ୍କ ଆଦେଶ - ସରକାରୀ ଅଧିକାରୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅତ୍ୟନ୍ତ ସତର୍କତାର ସହ ପାଳନ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଜଣେ ଅଧିକାରୀ ଥିବା ଅପିଲକାରୀ, କନିଷ୍ଠ ଭୂମି ସଂସ୍କାର ଅଧିକାରୀ-ତଥା-ବ୍ଲକ ଉନ୍ନୟନ ଅଧିକାରୀ ଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ସମୟରେ, କଲିକତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 15.6.1987 ତାରିଖରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଆଦେଶ ପାଳନ କରିବାକୁ ବାଧ ଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ ବିବାଦୀୟ ଜମିର ଦଖଲ ଏବଂ ଚାଷକାର୍ଯ୍ୟରେ ଆଜ୍ଞାଦେଶ-ଅପିଲକାରୀ ମାନଙ୍କୁ ହସ୍ତକ୍ଷେପ ନକରିବା ପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାତା-ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କୁ ବାରଣ କରାଯାଇଥିଲା । ଅପିଲକାରୀ ଉକ୍ତ ଆଦେଶ ବିଷୟରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବଗତ ଥିଲେ ଏବଂ ତାହାର ଫଳସ୍ୱରୂପ ବ୍ଲକ ସ୍ତରୀୟ ସମନ୍ୱୟ ସମିତି 20.7.1987 ତାରିଖରେ ଏକ ପ୍ରସ୍ତାବ ପାରିତ କରିଥିଲେ ଯେ "କୁଲତୁଲି ଥାନାର ଭାରପ୍ରାପ୍ତ ଅଧିକାରୀ ମାନ୍ୟବର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ପଦକ୍ଷେପ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ" । ଅପିଲକାରୀ ଉକ୍ତ ପ୍ରସ୍ତାବରେ ଜଣେ ଅଂଶଗ୍ରହଣକାରୀ ଥିଲେ । ତାହା ସତ୍ତ୍ୱେ, 3.8.1987 ରେ ସେ କୁଲତୁଲି ଥାନା ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ଏକ ସ୍ମାରକପତ୍ର ଜାରି କରି ଜଣାଇଥିଲେ ଯେ ସ୍ମାରକପତ୍ରରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଥିବା ପଟ୍ଟାଧାରୀମାନେ ବିବାଦୀୟ ଜମି ଚାଷ କରିବାକୁ ହକ୍‌ଦାର୍ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଚାଷ ସମୟରେ ସେମାନଙ୍କୁ ପୋଲିସ ସହାୟତା ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଉ । ଏହି ସ୍ମାରକପତ୍ରଟି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିଷେଧାଦେଶର ସିଧାସଳଖ ଏବଂ ସ୍ପଷ୍ଟ ଉଲ୍ଲଂଘନ ଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଦାୟର କରାଯାଇଥିବା ଏକ ଅଦାଲତ ଅବମାନନା ଆବେଦନ ଉପରେ, ଅପିଲକାରୀ ଅଦାଲତ ଅବମାନନାରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ତାଙ୍କ କ୍ଷମାପ୍ରାର୍ଥନାକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରି 1,000 ଟଙ୍କାର ଜରିମାନା ଆଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ଏଥିରେ ବ୍ୟଥିତ ହୋଇ ଅପିଲକାରୀ ଏହି ଅଦାଲତରେ ଏକ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ, ଯାହା ମୂଳତଃ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଆବେଦନ ଭାବେ ପଞ୍ଜୀକୃତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ 23.10.89 ତାରିଖରେ ଖାରଜ ହୋଇଥିଲା । ତେବେ, ଏହି ଆବେଦନଟି ଅଦାଲତ ଅବମାନନା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 19 ଅଧୀନରେ ଏକ ଅପିଲ ଆବେଦନ ଭାବେ ବିଚାର କରାଯିବା ଉଚିତ ବୋଲି ଦର୍ଶାଯିବା ପରେ, ଅଦାଲତ 23.10.89 ତାରିଖର ପୂର୍ବ ଆଦେଶକୁ ରଦ୍ଦ କରି SLP କୁ ଏକ ଫୌଜଦାରୀ ଅପିଲ ଭାବେ ପୁନଃପଞ୍ଜୀକୃତ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ, ଯାହା ବର୍ତ୍ତମାନ ଶୁଣାଣି ପାଇଁ ଆଗତ ହୋଇଛି ।

ଅପିଲକାରୀ ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ଯେ 3.8.87 ତାରିଖର ସ୍ମାରକପତ୍ରଟି ଭୁଲବଶତଃ ତାଙ୍କଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାକ୍ଷରିତ ହୋଇଥିଲା, କାରଣ ଚାଷ ଋତୁରେ ଚାଷ ଅଧିକାର ସମ୍ପର୍କିତ ବିଭିନ୍ନ ବିବାଦ ସହ ଜଡ଼ିତ ସେ ଜାରି କରୁଥିବା ଅନେକ ସ୍ମାରକପତ୍ର ମଧ୍ୟରୁ ଏହା ଗୋଟିଏ ଥିଲା । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ 1963 ରୁ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ମାମଲା ଲଢ଼ିଆସୁଛନ୍ତି, କାରଣ ସରକାର ସେମାନଙ୍କ ଅଧିକାରକୁ ଅବହେଳା କରି ବିବାଦୀୟ ଜମିର ପଟ୍ଟା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଅପିଲକାରୀ ଉକ୍ତ ମାମଲାରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ସ୍ୱାର୍ଥ ବିରୋଧରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ ।

ଅପିଲକୁ ଗ୍ରହଣ କରି, ଏହି ଅଦାଲତ,

ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥିଲେ: B.L.C.C. ର ଜଣେ ସଦସ୍ୟ ଭାବରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ପୋଲିସ ସୁରକ୍ଷା ଦେବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ପରେ, ଅପିଲକାରୀ କମିଟିର ନିଷ୍ପତ୍ତି ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯାଇ ଅଦାଲତଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ଇଚ୍ଛାକୃତ ଭାବେ ଅବମାନନା କରିବାର ସମ୍ଭାବନା ନାହିଁ । କାର୍ଯ୍ୟଚାପ ହେତୁ କୌଣସି ତ୍ରୁଟି କିମ୍ବା ଅସାବଧାନତା ଘଟିଥାଇପାରେ, ଏହି ସମ୍ଭାବନାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏଡ଼ାଇ ଦିଆଯାଇନପାରେ । [59 F]

ସରକାରୀ ଅଧିକାରୀମାନେ ଅଦାଲତଙ୍କ ଆଦେଶ ପାଳନ କରିବାରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସତର୍କତା ଅବଲମ୍ବନ କରିବା ଉଚିତ, ବିଶେଷକରି ଯେଉଁଠାରେ ଜମିଧାରକଙ୍କ ଚାଷ ଅଧିକାର ଭଳି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଜଡ଼ିତ ଥାଏ । [60 E]

ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ, ଅପିଲକାରୀ ନିଜେ 3.8.87 ତାରିଖର ଚିଠିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିନେଇଥିଲେ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ପୋଲିସ ସୁରକ୍ଷା ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଏପରି ତ୍ରୁଟି, ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ହୋଇଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା, କେତେକ ସମୟରେ ଅପୂରଣୀୟ କ୍ଷତି ପହଞ୍ଚାଇଥାଏ । [60 F]

ଯେଉଁଠାରେ ଇଚ୍ଛାକୃତ ଅବମାନନାର ମାମଲା ପ୍ରମାଣିତ ହୁଏ, ସେଠାରେ ଅଦାଲତ ଦୋଷୀ ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡିତ କରିବାକୁ ଦ୍ୱିଧାବୋଧ କରିବେ ନାହିଁ ଏବଂ କେବଳ ଦଣ୍ଡାଦେଶ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଚାକିରି ଅବଧିକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବ, ଏହି ଆଧାରରେ ଅଦାଲତଙ୍କ ଆଚରଣରୁ କୌଣସି କୋହଳ ମନୋଭାବ ଆଶା କରାଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

ଫୌଜଦାରୀ ଅପିଲୀୟ ଅଧିକାରିତା: ଅବମାନନା ଫୌଜଦାରୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 21 / 1990 ।

ମୂଳ ଆଦେଶ ଟେଣ୍ଡର ସଂଖ୍ୟା 3597/1986 ଅନୁଯାୟୀ ଦେୱାନୀ ନିୟମ ସଂଖ୍ୟା 529/1988 ରେ କଲିକତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ 1.7.1988 ତାରିଖର ରାୟ ଓ ଆଦେଶରୁ ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଜି. ରାମାସ୍ୱାମୀ, ଏସ୍. ମୁରଲୀଧର ଏବଂ ରଥୀନ୍ ଦାସ ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଶ୍ରୀମତୀ ନିଶା ବାଗ୍‌ଚୀ ଏବଂ ଶ୍ରୀମତୀ ଇନ୍ଦୁ ମଲହୋତ୍ରା ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ରଙ୍ଗନାଥନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା । କଲିକତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଏକ ଦୁଇ ଜଣିଆ ବିଚାରପତିଙ୍କ ବିଚାରପୀଠ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ଅଦାଲତ ଅବମାନନାରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା କ୍ଷମାପ୍ରାର୍ଥନାକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରି 1,000 ଟଙ୍କାର ଜରିମାନା ଆଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ଉକ୍ତ ଆଦେଶରେ ବ୍ୟଥିତ ହୋଇ ଅପିଲକାରୀ ଏହି ଅପିଲ ଦାୟର କରିଛନ୍ତି ।

ଏହି ଆବେଦନଟି ମୂଳତଃ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଆବେଦନ (ଦେୱାନୀ) ସଂଖ୍ୟା 13144/1989 ଭାବେ ପଞ୍ଜୀକୃତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ 23.10.89 ତାରିଖର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ ଏହି ଆବେଦନକୁ ଅଦାଲତ ଅବମାନନା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 19 ଅଧୀନରେ ଏକ ଅପିଲ ଆବେଦନ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବା ଉଚିତ ଥିଲା । ତଦନୁଯାୟୀ ଆମେ 23.10.1989 ତାରିଖର ଆଦେଶକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିଥିଲୁ ଏବଂ SLP କୁ ଏକ ଫୌଜଦାରୀ ଅପିଲ ଭାବେ ପୁନଃପଞ୍ଜୀକୃତ କରି ଶୁଣାଣି ପାଇଁ ତାଲିକାଭୁକ୍ତ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲୁ । ଏହିପରି ଭାବେ ଏହି ଅପିଲଟି ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିଛି ।

ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଆବେଦନ ଦାୟର କରିବାରେ ବିଳମ୍ବ ଘଟିଥିଲା । ଉଭୟ ପକ୍ଷଙ୍କ ଶୁଣାଣି ପରେ ଆମେ ବିଳମ୍ବକୁ ମାର୍ଜନା କରୁଛୁ । ଆମେ ଅପିଲକୁ ଗ୍ରହଣ କରୁଛୁ ଏବଂ ଏହାର ଫଏସଲା ନିମନ୍ତେ ଅଗ୍ରସର ହେଉଛୁ ।

15.6.87 ତାରିଖରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦୁଇ ଜଣିଆ ବିଚାରପତିଙ୍କ ବିଚାରପୀଠ ନିମ୍ନଲିଖିତ ମର୍ମରେ ଏକ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିଥିଲେ:

> "ଏହି ଅପିଲର ଫଏସଲା ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏକ ଅନ୍ତରୀଣ ଆଦେଶ ରହିବ ଯେ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ବିବାଦୀୟ ଜମି ଉପରେ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦଖଲରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାରୁ ଏବଂ/କିମ୍ବା ଉକ୍ତ ଜମିରେ ଚାଷକାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରୁ ବାରିତ ରହିବେ ।"

ରାଜ୍ୟ ସରକାର "ଉତ୍ତରଦାତା" ଥିଲେ, ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ଏହି ବାରଣ ଆଦେଶ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ଏବଂ ତାଙ୍କର ସମ୍ପୃକ୍ତ ଅଧିକାରୀମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ଥିଲା । ଆଦେଶରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଥିବା "ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନକାରୀ" ହେଉଛନ୍ତି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଅବମାନନା ଆବେଦନ କରିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଏବଂ ଏଠାରେ ଥିବା ଉତ୍ତରଦାତା । 21.6.87 ତାରିଖରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା, ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ, ଯିଏ କନିଷ୍ଠ ଭୂମି ସଂସ୍କାର ଅଧିକାରୀ (J.L.R.O.) ଥିଲେ ଏବଂ ବ୍ଲକ ଉନ୍ନୟନ ଅଧିକାରୀ (B.D.O.) ଙ୍କୁ ଉକ୍ତ ଆଦେଶ ବିଷୟରେ ଅବଗତ କରାଇଥିଲେ । ଏହା ପରେ ତୁରନ୍ତ ବ୍ଲକ ସ୍ତରୀୟ ସମନ୍ୱୟ ସମିତି (B.L.C.C.) ର ବୈଠକ ବସିଥିଲା ଏବଂ 20.7.1987 ତାରିଖରେ ଏକ ପ୍ରସ୍ତାବ ପାରିତ ହୋଇଥିଲା ଯେ "କୁଲତୁଲି ଥାନା ଭାରପ୍ରାପ୍ତ ଅଧିକାରୀ ମାନ୍ୟବର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ଆବଶ୍ୟକୀୟ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ" । ଅପିଲକାରୀ ତପନ କୁମାର ମୁଖାର୍ଜୀ B.L.C.C. ର ଜଣେ ସଦସ୍ୟ ଥିଲେ, ସେହି ବୈଠକରେ ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରସ୍ତାବର ସମର୍ଥକ ଥିଲେ । ତଥାପି, 3.8.87 ତାରିଖରେ କୁଲତୁଲି ଥାନା ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ଏକ ସ୍ମାରକପତ୍ର ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା । ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାକ୍ଷରିତ ସେହି ସ୍ମାରକପତ୍ର ଏହିପରି ଥିଲା:

> "ନିମ୍ନଲିଖିତ ପଟ୍ଟାଧାରୀମାନେ ଏହି ବର୍ଷ ତଫସିଲଭୁକ୍ତ ଜମି ଚାଷ କରିବାକୁ ହକ୍‌ଦାର୍ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ଚାଷ ସମୟରେ ପଟ୍ଟାଧାରୀମାନଙ୍କୁ ପୋଲିସ ସହାୟତା ଯୋଗାଇଦେବାକୁ ତାଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରାଯାଉଛି ।"

ସ୍ମାରକପତ୍ରରେ ପଟ୍ଟାଧାରୀଙ୍କ ନାମ ଏବଂ ଜମିର ବିବରଣୀ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ସେମାନେ ବିବାଦୀୟ ଜମିର ପଟ୍ଟାଧାରୀ ଥିଲେ, ଯାହା ଅଦାଲତଙ୍କ ରହିତାଦେଶର ବିଷୟବସ୍ତୁ ଥିଲା ଏବଂ ସେମାନେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଚାଷ ଅଧିକାରକୁ ବିରୋଧ କରୁଥିଲେ । ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ, ଏହି ସ୍ମାରକପତ୍ରଟି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିଷେଧାଦେଶର ସିଧାସଳଖ ଏବଂ ସ୍ପଷ୍ଟ ଉଲ୍ଲଂଘନ ଥିଲା ।

ତଥ୍ୟକୁ ବିଚାରକୁ ନେବା ପରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ଉପନୀତ ହୋଇଥିଲେ ଯେ 15.6.87 ତାରିଖର ଅଦାଲତର ପାରିତ ଆଦେଶକୁ ଇଚ୍ଛାକୃତ ଭାବେ ଅମାନ୍ୟ କରିବାରେ ଅପିଲକାରୀ ଦୋଷୀ ଅଟନ୍ତି । ଏହା ଅପିଲକାରୀଙ୍କ କ୍ଷମାପ୍ରାର୍ଥନା କିମ୍ବା 3.8.87 ତାରିଖର

ସ୍ମାରକପତ୍ର ଅସାବଧାନତା ଯୋଗୁଁ ଜାରି ହୋଇଥିଲା ବୋଲି ଦିଆଯାଇଥିବା ସ୍ୱଷ୍ଟୀକରଣକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନଥିଲା ।

ଆମ ନିକଟରେ ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଛି ଯେ 3.8.87 ତାରିଖର ସ୍ମାରକପତ୍ରଟି ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଭୁଲବଶତଃ ସ୍ୱାକ୍ଷରିତ ହୋଇଥିଲା, କାରଣ ଚାଷ ଋତୁରେ ଉପୁଜୁଥିବା ବିଭିନ୍ନ ଚାଷ ଅଧିକାର ବିବାଦ ସମ୍ପର୍କରେ ତାଙ୍କୁ ଜାରି କରିବାକୁ ଥିବା ଅନେକ ସ୍ମାରକପତ୍ର ମଧ୍ୟରୁ ଏହା ଗୋଟିଏ ଥିଲା । ସରକାର ଏପରି ଦିଗଦର୍ଶନ ଜାରି କରିଥିଲେ ଯେ ପ୍ରକୃତରେ ଜମି ଚାଷ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ବିନା ବାଧାରେ ଚାଷ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ପାଇଁ ସହାୟତା କରାଯିବା ଉଚିତ୍ ଏବଂ ସମାଜର ଦୁର୍ବଳ ଶ୍ରେଣୀକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁରକ୍ଷା ପ୍ରଦାନ କରାଯିବା ଉଚିତ୍ । ଏହି ମାର୍ଗଦର୍ଶିକାର ଦୃଷ୍ଟିରେ, ପୋଲିସ ଅଧିକାରୀମାନଙ୍କୁ ଅନେକ ସ୍ମାରକପତ୍ର ପଠାଯାଇ ପଟ୍ଟାଧାରୀମାନଙ୍କୁ ଚାଷ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ସ୍ୱାକ୍ଷର ପାଇଁ ଏପରି ଅନେକ ସ୍ମାରକପତ୍ର ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଅସାବଧାନତା ଯୋଗୁଁ, ଏହି ଜମିଗୁଡ଼ିକ ଅଦାଲତଙ୍କ ଅନ୍ତରୀଣ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଆଚ୍ଛାଦିତ ବୋଲି ଧ୍ୟାନ ନଦେଇ ଅପିଲକାରୀ ଏହି ସ୍ମାରକପତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱାକ୍ଷର କରିଥିଲେ । ଏହା ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଛି ଯେ ଏହା ଅଦାଲତଙ୍କ ଆଦେଶର ଇଚ୍ଛାକୃତ ଅବମାନନା ନୁହେଁ ବରଂ ଏକ ଅସାବଧାନତା ମାତ୍ର । ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ପୁନର୍ବାର ଦର୍ଶାଯାଇଛି ଯେ ଦେଶର ଅଦାଲତ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସମ୍ମାନ ରହିଛି ଏବଂ ଅସାବଧାନତା ଯୋଗୁଁ ଘଟିଥିବା ଆଦେଶ ଉଲ୍ଲଂଘନ ପାଇଁ ସେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ବିନା ସର୍ତ୍ତରେ କ୍ଷମାପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛନ୍ତି ।

ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଦର୍ଶାଯାଇଛି ଯେ ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଏତେ ସରଳ ନୁହେଁ । ଏହା ଦର୍ଶାଯାଇଛି ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ 1963 ରୁ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ରାଜ୍ୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ମାମଲା ଲଢ଼ିଆସୁଛନ୍ତି, କାରଣ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଅଧିକାରକୁ ଅବହେଳା କରି ବିବାଦୀୟ ଜମିର ପଟ୍ଟା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ଅପିଲକାରୀ, ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଅନ୍ୟ ଅଧିକାରୀମାନଙ୍କ ସହ ମିଶି ଉକ୍ତ ମାମଲାରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ସ୍ୱାର୍ଥ ବିରୋଧରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ତାଙ୍କ 15.6.1987 ତାରିଖର ଆଦେଶରେ ମତବ୍ୟକ୍ତ କରିଥିଲେ ଯେ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ପଟ୍ଟା ପ୍ରଦାନ କରିବା ଉଚିତ୍ ନଥିଲା ଏବଂ ଜମି ଚାଷ ସମ୍ପର୍କରେ J.L.R.O. ଅଦାଲତଙ୍କୁ ସଠିକ୍ ବିବୃତି ପ୍ରଦାନ ନଥିଲେ । ଅଭିଯୋଗ ହୋଇଛି ଯେ 3.8.87 ତାରିଖର ସ୍ମାରକପତ୍ର ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ କ୍ଷତି କରିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟମୂଳକ ଭାବେ ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ତୁରନ୍ତ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଇ ଆଦେଶ ବଦଳାଇବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା ସେ ମନା କରିଦେଇଥିଲେ । ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇଛି ଯେ କେବଳ B.D.O. ଙ୍କ ହସ୍ତକ୍ଷେପ ଯୋଗୁଁ ହିଁ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଜମି ଚାଷ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହୋଇଥିଲେ ।

ଉପରୋକ୍ତ ବର୍ଣ୍ଣନାରୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ, ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦାବି ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରି ପଟ୍ଟା ବାଣ୍ଟିବା କାରଣରୁ ଗୋଟିଏ ପଟେ ଉତ୍ତରଦାତା ଏବଂ ଅନ୍ୟପଟେ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅନେକ ଅସନ୍ତୋଷ ରହିଛି । ଏହି ମାମଲାରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ବିବାଦ ହେଉଛି ଯେ କେଉଁ ପରିସ୍ଥିତିରେ 3.8.87 ତାରିଖର ସ୍ମାରକପତ୍ର ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ଉପରେ, ଉଭୟ ପକ୍ଷଙ୍କ ଅଭିଯୋଗ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ ଅଟେ । ଅପିଲକାରୀ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଚଣ୍ଡ କାର୍ଯ୍ୟଚାପ ସମୟରେ ଅସାବଧାନତା ଯୋଗୁଁ ଏହି ସ୍ମାରକପତ୍ର ଜାରି ହୋଇଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ଅବିଶ୍ୱାସ କରିଥିଲେ ଏବଂ *ପ୍ରଥମ ଦୃଷ୍ଟିଗତ* ରୂପେ, 20/7/87 ତାରିଖର ପ୍ରସ୍ତାବ, ଯେଉଁଥିରେ ଅପିଲକାରୀ ଅଂଶଗ୍ରହଣକାରୀ ଥିଲେ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଅମଳ ପାଇଁ B.D.O. ଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ ନେବାକୁ ପଡ଼ିଥିବା ଘଟଣା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ସମର୍ଥନ କରେ । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, କେତେକ ପରିସ୍ଥିତି ଦର୍ଶାଉଛି ଯେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟମୂଳକ ଅବମାନନା ପରିବର୍ତ୍ତେ କେବଳ ଅସାବଧାନତା ଥାଇପାରେ । ଆମକୁ ମନେହୁଏ ଯେ B.L.C.C. ର ଜଣେ ସଦସ୍ୟ ଭାବରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ପୋଲିସ ସୁରକ୍ଷା ଦେବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ପରେ, ଅପିଲକାରୀ କମିଟିର ନିଷ୍ପତ୍ତି ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯାଇ ଅଦାଲତଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ଇଚ୍ଛାକୃତ ଭାବେ ଅମାନ୍ୟ କରିବାର ସମ୍ଭାବନା ନାହିଁ । କାର୍ଯ୍ୟଚାପ ହେତୁ କୌଣସି ତ୍ରୁଟି କିମ୍ବା ଅସାବଧାନତା ଘଟିଥାଇପାରେ, ଏହି ସମ୍ଭାବନାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏଡ଼ାଇ ଦିଆଯାଇନପାରେ । B.D.O. ଙ୍କ ରେଡିଓ ମେସେଜ୍ ପଠାଇ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାର ଅନ୍ୟ ଏକ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ମଧ୍ୟ ଅଛି । ଅବମାନନା ଆବେଦନରେ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ 10.8.87 ତାରିଖରେ J.L.R.O. କାର୍ଯ୍ୟାଳୟରେ ଉପସ୍ଥିତ ନଥିବାରୁ ସେମାନଙ୍କୁ B.D.O. ଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଇ ହସ୍ତକ୍ଷେପ ଲୋଡ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା । ତେଣୁ ରେଡିଓ ମେସେଜ୍ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଅସହଯୋଗକୁ ପ୍ରମାଣିତ କରେ ନାହିଁ । ଅପିଲକାରୀ ଅନୁପସ୍ଥିତ ଥିବାରୁ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ B.D.O.ଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ ନେବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା । ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଅଭିଯୋଗ କରିଛନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ ପୂର୍ବରୁ ଭେଟିଥିଲେ (ଏବଂ ସେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଅବୈଧ ପରିତୋଷଣ ମାଗିଥିଲେ), କିନ୍ତୁ ଏହି ଅଭିଯୋଗ 2.12.1987 ତାରିଖରେ ସେମାନେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ଲେଖିଥିବା ଚିଠିରେ ପ୍ରତିଫଳିତ ହୋଇନାହିଁ । ଏହି ଚିଠିରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶ ଏବଂ ପ୍ରଶାସନର ପୋଲିସ ସୁରକ୍ଷା ଆଦେଶର ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି । ଏହା ସ୍ୱୀକାର କରେ ଯେ 12.8.87 ତାରିଖରେ ଚାଷ କାର୍ଯ୍ୟ ଶେଷ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ସନ୍ଦର୍ଭରେ ଏହା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଯେ 11.8.87 ତାରିଖରେ ଅପିଲକାରୀ ତାଙ୍କର ପୂର୍ବ ସ୍ମାରକପତ୍ରକୁ ରଦ୍ଦ କରି ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ପୋଲିସ ସୁରକ୍ଷା ଦେବା ପାଇଁ ସ୍ମାରକପତ୍ର ଜାରି କରିଥିଲେ । ଅର୍ଥାତ୍, ଅପିଲକାରୀ ଶେଷରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଫସଲ ଅମଳ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥିଲେ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଯେ 2.12.87 ତାରିଖର ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଚିଠିରେ ଏପରି କୌଣସି ଅଭିଯୋଗ ନାହିଁ ଯେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ସ୍ମାରକପତ୍ର ଯୋଗୁଁ ପୋଲିସର ସକ୍ରିୟ ସୁରକ୍ଷାରେ ପଟ୍ଟାଧାରୀଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଚାଷ ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା । ଏଥିରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଶତ୍ରୁତାପୂର୍ଣ୍ଣ ମନୋଭାବ ସମ୍ପର୍କରେ କୌଣସି ଅଭିଯୋଗର ସୂଚନା ସୁଦ୍ଧା

ନାହିଁ । ଏହି ଅଭିଯୋଗଗୁଡ଼ିକ ଥିବା ଅଦାଲତ ଅବମାନନା ଆବେଦନଟି ବହୁ ପରେ, 1988 ଜାନୁଆରୀ ଶେଷ ଆଡ଼କୁ ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ସମସ୍ତ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଅପିଲକାରୀ ଏହି ବିଷୟରେ ଇଚ୍ଛାକୃତ ଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲେ ବୋଲି ସନ୍ଦେହର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିବାରେ ଆମେ ଅସମର୍ଥ ଅଟୁ । ଆମେ ଭାବୁଛୁ ଯେ ମାମଲାର ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଆମେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ସନ୍ଦେହ ହେତୁକ ଫାଇଦା ପ୍ରଦାନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ତେଣୁ ଆମେ 1.7.88 ତାରିଖର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶ ଏବଂ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଉପରେ ଲଗାଯାଇଥିବା ଜରିମାନାକୁ ରଦ୍ଦ କରୁଛୁ । ଜରିମାନା ରାଶି, ଯାହା ଜମା କରାଯାଇସାରିଛି, ତାହା ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ଫେରସ୍ତ କରାଯିବ ।

ମାମଲାର ଶେଷ କରିବା ପୂର୍ବରୁ, ଆମେ ଏହା ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେବାକୁ ଚାହୁଁ ଯେ ସରକାରୀ ଅଧିକାରୀମାନେ ଅଦାଲତଙ୍କ ଆଦେଶ ପାଳନ କରିବାରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସତର୍କତା ଅବଲମ୍ବନ କରିବା ଉଚିତ, ବିଶେଷକରି ଯେଉଁଠାରେ ଜମିଧାରକଙ୍କ ଚାଷ ଅଧିକାର ଭଳି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଜଡ଼ିତ ଥାଏ । ଭାଗ୍ୟବଶତଃ, ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ, ଅପିଲକାରୀ ନିଜେ 3.8.87 ତାରିଖର ଚିଠିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିନେଇଥିଲେ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ପୋଲିସ ସୁରକ୍ଷା ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଏପରି ତ୍ରୁଟି, ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ହୋଇଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା, କେତେକ ସମୟରେ ଅପୂରଣୀୟ କ୍ଷତି ପହଞ୍ଚାଇଥାଏ ଏହି ମାମଲାର ପରିସ୍ଥିତିରେ ଆମେ, କିଛିଟା ଦ୍ୱିଧା ସତ୍ତ୍ୱେ, ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ସନ୍ଦେହ ହେତୁକ ଫାଇଦା ପ୍ରଦାନ କରିଛୁ କିନ୍ତୁ ଆମେ ଏକ ଚେତାବନୀ ଦେବାକୁ ଚାହୁଁ ଯେ ଯେଉଁଠାରେ ଇଚ୍ଛାକୃତ ଅବମାନନାର ମାମଲା ପ୍ରମାଣିତ ହୁଏ, ସେଠାରେ ଅଦାଲତ ଦୋଷୀ ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡିତ କରିବାକୁ ଦ୍ୱିଧାବୋଧ କରିବେ ନାହିଁ ଏବଂ ଦଣ୍ଡାଦେଶ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଚାକିରି ଅବଧିକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବ ବୋଲି କେବଳ ଏହି ଆଧାରରେ ଅଦାଲତଙ୍କ ଆଚରଣରୁ କୌଣସି କୋହଳ ମନୋଭାବ ଆଶା କରାଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

ୱାଇ. ଲାଲ୍ ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ।

<u>ଅସ୍ୱୀକରଣ</u>

"ଉପଭାଷା ରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:

ସୁଶ୍ରୀ ସଙ୍ଗୀତା ଲେଙ୍କା,
ଅନୁବାଦିକା,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ